

DES DE L'ABISME ET CRIDO, SENYOR

per ROSER CAMINAL HOMAR

Era ja cap al migdia quan es va estendre per tota la terra una foscor, el sol s'havia amagat i el silenci embolcallava la terra. La humanitat havia estat ferida de mort.

Les agulles dels rellotges havien canviat i, en lloc d'anar endavant, anaven enrere. Les agendes havien volat. El que fins ara havíem viscut amb normalitat: l'amistat, l'amor..., el passeig tranquil o frenètic, pel camp o la ciutat..., tot s'havia capgirat.

LA HUMANITAT HA ESTAT FERIDA DE MORT!

Una partícula diminuta amenaça la vida dels nostres i de nosaltres mateixos; com una taca de petroli que s'estén contaminant l'oceà passa de país en país sense fronteres ni plans de contenció.

I com una espasa que ens traspasa l'ànima, desconeixem quin dolor haurem d'assumir i si podrem suportar-ho. No sabem si perdrem persones estimades o potser serem nosaltres qui marxarem. Avui es fa més actual que mai la recomanació de sant Benet: «Tenir cada dia la mort present davant els ulls». Ignorem com serà el dia després de la pandèmia i quins efectes colaterals i socials implicarà.

La relació, la comunicació, l'expressió de la tendresa... han estat aparentment ferides de mort. La distància amb els nostres, amb els qui estimem i estan malalts ha esdevingut un abisme infranquejable. Quines paraules usar? El llenguatge ha estat trastocat; les frases fetes i les paraules vanes han quedat fora de circulació. El morir sols, sense l'escalf i la companyia dels altres; la mort de persones estimades de qui no ens podem acomiadar... Aquest és el gran drama d'avui per a tothom.

Crèiem o intuïem que aquest era el drama dels exclosos, dels migrants, dels empresonats, i ara resulta que ens toca viure-ho a tots nosaltres.

...

Com les germanes Marta i Maria, els creients podem dir: «Aquell que estimes està malalt». La nostra pregària, contradictòriament desesperança i confiada, balbujeja el desig de la vida i la salut pels nostres i per tots.

El dolor ens ha unit a uns i altres, la vulnerabilitat ens ha fet germans. Aquest és un dels regals de la covid-19: aquesta situació ens obre a la consciència de fraternitat, som més iguals dels que ens pensàvem, tenim moltes més coses en comú del que ens volen fer creure.

Fem nostra l'actitud de Jesús davant la mort de Llätzer que el va portar a dir: «Deslligueu-lo i deixeu-lo caminar». En aquesta situació actual, tots podem ser dispensadors de vida...

Les capacitats humanes s'obren a la creativitat; la solidaritat com aroma suau omple de llum els qui l'exerceixen i els qui la reben.

La responsabilitat de la pròpia vocació o de l'obligat treball, genera vida, posant en perill fins i tot la pròpia existència. A primera línia aportant el poc o el molt, esgotats i suant com gotes de sang, però fermes en la lluita i la defensa de la vida humana.

No, no sabem ni el demà, ni el demà passat. Potser alguns com Jacob direm: «El Senyor era aquí i jo no ho sabia»; altres diran l'espècie humana no està perduda.

En aquest temps de quaresma i ja propera la setmana de passió sabem que Jesús, ple d'angoixa, pregava més intensament: «Pare meu, si és possible, que aquesta copa s'allunyi de mi. Llavors la cortina del santuari s'esquinçà pel mig. Jesús va cridar amb tota la força: -Pare, confio el meu alè a les teves mans. I va expirar».

En el silenci, no de la nit, sinó de l'aurora, ressona aquest anunci: No tingueu por! He ressuscitat, he estat salvat! Mireu les ferides, sóc jo mateix. Visc i seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.